Levenslustigheden

Amateur Tuindersvereniging Levenslust

BL DH KM VT

Lente 2022

www.atv-levenslust.nl

Voorwoord

Een nieuwe lente en een nieuw geluid*.
Na het gebulder van de stormen is het tijd voor vogelgezang, klepperende ooievaars en openbarstende bloemknoppen. De lente liet zich soms al in januari zien….
Ons klimaat is al zo opgewarmd dat we onze spreekwoorden moeten aanpassen, ze passen niet meer bij deze tijd en deze plaats. Ons klimaat wordt wat meer Italiaans, daarom moeten we “Één zwaluw maakt nog geen zomer” veranderen in “Una rondine non fa primavera” (Een zwaluw maakt nog geen lente).
Helemaal Italiaans is ons klimaat niet voorlopig rekenen we in Nederland met de kans op nachtvorst tot 15 mei. We kunnen dus nog niet heel vroeg in het jaar die heerlijke Italiaanse groenten in de volle grond kweken. In februari liggen in Italië de winkels alweer vol met een enorme keuze aan groente en fruit. Ik hoop dat met het opwarmen van ons klimaat, deze rijkdom aan groente en fruit ook onze winkels bereikt. Niet alleen de lasten van klimaatverandering, maar ook een beetje lusten.
Een heel bijzondere, gewone, groente, die oorspronkelijk uit Italiaanse streken komt, wil ik speciaal noemen: de tuinboon. De een vindt het veevoer (mijn opa noemde het paardenbonen) en de ander vindt ze heerlijk. Het is geen moeilijk gewas, maar ik merkte dat jonge tuinbonen plantjes opgegeten worden. Italianen wisten dat allang, want zij hebben het spreekwoord: “Prendere due piccioni con una fava” (twee duiven vangen met één tuinboon).
Wij zeggen dan “Twee vliegen slaan in één klap”, dat is wel een stukje moeilijker…..
De lente betekent ook werk aan de winkel! De waterleidingen moeten weer aangesloten, de sproeileidingen en pompen aangezet en de complexen moeten worden onderhouden. Meld je aan bij het complexbestuur of hoofdbestuur als je de handen uit de mouwen wilt steken. We zijn een vereniging en moeten het samen doen. Alle vrijwilligers, ook de bestuursleden, doen hun werk naar beste kunnen. Sommige leden vinden dat niet genoeg en stellen eisen waaraan wij onmogelijk kunnen voldoen. De vereniging is geen servicebureau, we doen alles met vrijwilligers.
Doe je mee om onze vereniging nog beter te maken?
Dat is heel fijn, want “Chi dorme non piglia pesci!” (wie slaapt vangt geen vissen).
Ik wens iedereen een heerlijke lente toe!

Toos Thooler
Voorzitter ATV-Levenslust

* De eerste regel uit het gedicht Mei van Herman Gorter

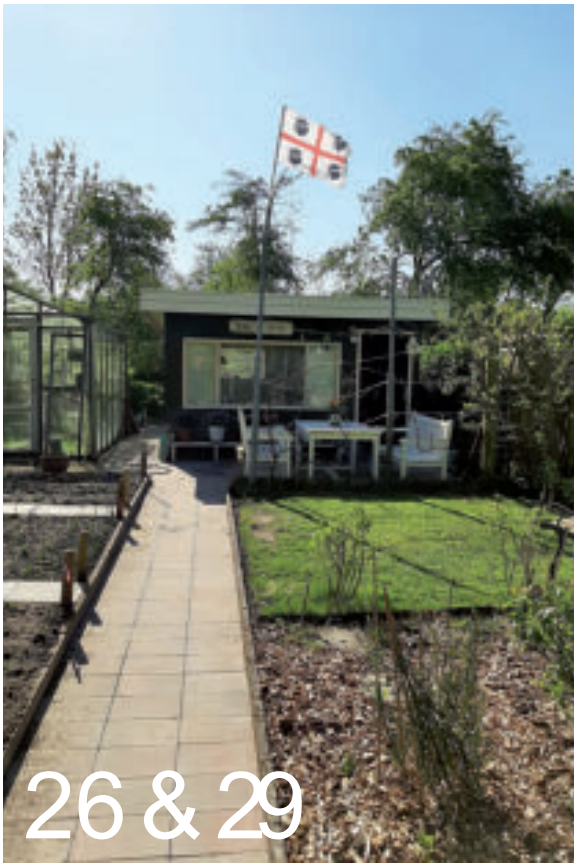

Interview met onze imkers
Wist je dat de bijen op onze complexen zogenaamde Buckfastbijen zijn? En deze bijen speciaal gekweekt zijn op onder andere de vriendelijkheid naar de mens?
Lees het in dit nummer op pagina 11 t/m 15.

Sporen in het tuinlandschap
Wie meer wil weten over het ontstaan van het landschap en dat je dat nog terug kan zien op tuincomplex Biesland moet maar snel bladeren naar pagina 16 en 17.

Italiaanse herinneringen
De redactie haalde met een groep Italiaanse 'Levenslust' tuinders herinneringen op. Wat die zijn lees je op pagina 26 t/m 29.

3	Voorwoord Toos Thoolen
4	Inhoudsopgave
5	Van de redactie
6	Haiku
7 t/m 9	Tuincomplex Delftse Hout
10	Van het hoofdbestuur
11 t/m 15	Bezige Bijen
16 & 17	Sporen in het tuinlandschap
18 t/m 21	Tuincomplex Vijvertuinen
22 & 23	Bijdrage Dirk Hulst, wintertuinieren
24 & 25	Tuincomplex Kooltuinmolensloot
26 t/ m 29	Italiaanse herinneringen
30 & 31	Tuincomplex Biesland
32 & 33	De kaplaarzen van …
34 t/m 36	Recepten van Marjon
37	Fotopagina
38	Colofon
39	Tuinoverdrachten

Na twee nummers van het vernieuwde magazine hebben we deze met het Hoofdbestuur geëvalueerd. Zij zijn zeer tevreden met zowel de nieuwe opzet als inhoud. Besloten is dat er vanaf heden geen advertenties meer in de Levenslustigheden worden geplaatst. Daarmee geven zij ons nog meer ruimte om leuke en informatieve artikelen voor jullie te maken.
We borrelen nog steeds over van nieuwe ideeën voor het vullen van ons mooie magazine en dit keer willen we aan jullie vragen om ons input te geven voor een nieuwe terugkerende pagina “Voor & Na”. Het idee is dat er vooral foto’s geplaatst worden van je complete tuin óf tuinhuis óf kas óf een ander stuk van de tuin voorafgaande aan een aanpassing/verbouwing en als het klaar is. Beetje begeleidende tekst van een of twee regels is voldoende. Meer mag uiteraard maar minder ook. De bijdrage kan gestuurd worden aan het mailadres van de redactie redactie@atv-levenslust.nl. We zien er naar uit.
Verder in dit magazine een kijkje in de wereld van de imkers en zetten we een bepaalde groep tuinders in het zonnetje; een beetje meegenieten van de Italiaanse zon en keuken als voorproefje van de vakantie.

Steffie en Sylvia

Tuinenkijkdag :16 april 2022
Tuinuitgifte : 28 april 2022
Deadline kopij : 16 mei 2022

Een nieuwe bezorger voor de omgeving Koningsplein (12 stuks rond te brengen)
Een nieuwe bezorger voor de omgeving Elzenlaan (18 stuks rond te brengen)
Aanmeldingen kunnen rechtstreeks naar Esta Peeters esta.peeters@gmail.com.

De westen winden
vegen de wolkenlucht schoon.
Misschien al voorjaar?

Arie Pieter Hoogendam (tuinder op KTM) heeft ons het aanbod gedaan elk kwartaal een haiku aan te leveren. Haiku's hebben altijd een natuur thema. Het zijn korte gedichtjes, met 5-7-5 lettergrepen. In dit nummer de eerste.

Seizoen opening

Wat hebben wij deze bijeenkomsten gemist! Langzaamaan willen wij de draad weer oppakken, Je bent daarom van harte welkom op zaterdag 9 april tussen 14.30 en 16.00 uur in de Viersprong waar het bestuur iedereen verwelkomt met een hapje en een drankje terwijl je elkaar bijpraat en/of kennismaakt met de andere aanwezige tuinleden.

Tuincontrole

De lente is begonnen; knoppen aan de bomen en de struiken. De natuur komt tot leven. Dat betekent ook; weer naar de tuin om te zaaien, onkruid te wieden, de heg te knippen. Er is altijd wat te doen om de tuin weer in orde te maken. Na gedane arbeid genieten van de tuin, de bloemen, vogels en alles wat er rondscharrelt in de tuin.
Voor de agenda zijn dit de weken waarin de tuin controles plaatsvinden:

- April week 15-16
- Juni week 24-25
- September week 37-38

Wat zien wij graag op uw tuin:

- Een juist geknipte heg op juiste hoogte (1.50 max.) en eronder onkruid vrij.
- Dat het huisje in goede staat is en er niet teveel rommel (plastic) zichtbaar is en o ja een duidelijk zichtbaar tuinnummer zodat wij niet hoeven te zoeken.

Misschien bent u wel aanwezig op de tuin en heeft u behoefte aan een praatje, wij bieden een luisterend oor.

Enquête beleving kantine

Op de mail waarin werd gevraagd om een vragenlijst in te vullen over het gebruik van de kantine hebben tot nu toe 72 leden gereageerd. Heel fijn dat zoveel mensen daarvoor de moeite hebben genomen. De reacties tot nu toe zijn verschillend en er zijn goede tips binnengekomen. We hebben al een aardig beeld gekregen van wat er leeft onder de leden en waar behoefte aan is om de kantine aantrekkelijker te maken. Veel mensen willen een lichtere en meer uitnodigende kantine. Mensen die de vragenlijst nog niet hebben ingevuld kunnen dat alsnog doen. Heel graag zelfs. Daarmee krijgen we een nog beter beeld van de gedachten van alle tuinleden over de kantine. De werkgroep gaat ermee aan de slag, om te kijken wat haalbaar is. Zodat we straks een levendige en bruisende kantine hebben die een ontmoetingsplek is voor iedereen.

In het zonnetje gezet

De afgelopen tijd hebben wij aandacht besteed aan vrijwilligers op ons complex. Niet iedereen is daarbij benoemd. Dit zijn de individuele leden die ook belangrijk vrijwilligerswerk voor ons doen. Ook deze leden heel hartelijke dank voor alles wat je voor ons betekend. Zonder vrijwilligers geen verenigingsleven. Heb je interesse om voor de vereniging vrijwilligerswerk te doen? Meld je dan aan bij de secretaris. Helpende handjes zijn altijd hard nodig en gezellig.

Het bestuur DH wenst iedereen een goed tuinjaar.
Bestuur Delftse Hout

Historie van het complex Delftse Hout

Het leek mij leuk om in het ontstaan van Delftse Hout (DH) te duiken en heb afgesproken met Rob van Bommel. Peter de Groot, onze voorzitter, ging mee om het gesprek op te nemen en foto's te maken.
Buiten is het koud, maar in het huisje op de Prunuslaan brandt de houtkachel. Wij worden hartelijk ontvangen door Rob en onder het genot van een kopje thee zitten we aan de tafel omringd door vele foto's en boekjes van de Delftse Hout. De vele verhalen die we horen maken het een feest om hier te zijn!

Rob steekt van wal. "In 1962 kwamen er op dit rijtje zes stukjes grond vrij. Mijn ouders kregen het voorlaatste stukje grond, 300m² waar twee grote perenbomen op stonden, bedoeld als nutstuin. De rest was allemaal nog weiland. Het was flink spitten om de grond geschikt te maken om er groente, fruit en bloemen te kweken wat een voorwaarde was. Hier moest ik ook veel advies over inwinnen.

Op de tuin hadden wij een kist om gereedschap in te doen. Later kwam er een houten kas bedoeld om groenten in te kweken. Na de houten kas is in 1974 een huisje, het huidige huisje, neergezet. De houten kas is na het plaatsen van het huisje vervangen door de kas die er nu staat. Ik vind het leuk om een groente zaadje op te kweken tot een plant en later er heerlijk van te eten".

Begin 1965 werd de rest van het complex gerealiseerd, maar in 1960 waren er op tuingroep twee al een paar tuinen, dat waren echt de eerste pioniers. Er kwamen tuinpaden van grind. Later is dit vervangen door gravel en weer later door de huidige paden. De heggen werden geschoren door de vereniging. Mijn vader heeft nog als vrijwilliger in de tuincommissie gezeten. De tuinders aan de slootkant hadden vaak een motorpomp om de tuin te sproeien. Later werd een sproeileiding aangelegd, dat is tot op heden een gemak voor alle tuinders.

De nutstuin werd een volkstuin met regels en statuten.
Commissie O&O werd opgericht en organiseerde vele activiteiten voor jong en oud, een echt verenigingsleven. Levenslust organiseerde drukbezochte nieuwjaarsrecepties bij Koot op de Beestenmarkt in Delft met livemuziek. Wat een tijden!
Inkopen deed je op het complex Biesland bij de coöperatie in een houten gebouw. S'avonds geopend en gerund door vrijwilligers. Van wielen voor je kruiwagen tot zaaigoed en alles wat ertussen zit kon je er kopen. Je kreeg zegels en volle zegelboekjes werden ingeleverd. Ik heb nog van die boekjes thuis liggen. Ook kon je er je gereedschap laten slijpen. Jammer dat men hiermee gestopt is. Het was er kneuterig gezellig door de contacten met mede tuinders die je daar ontmoette. Informatie over tuinzaken vragen, ja dat mis ik heel erg. De Coöp, die wij nu hebben is mede daarom een aanwinst.
In 1991 heb ik de tuin overgenomen van mijn vader maar tot zijn 80e jaar hielp hij nog actief mee. Ik hoop nog lang te genieten van de tuin".
Wij bedanken Rob voor de mooie verhalen. Ik ga op zoek naar nieuwe mooie verhalen van de allereerste pioniers.

Secretaris Delftse Hout

Corrie Kaptein

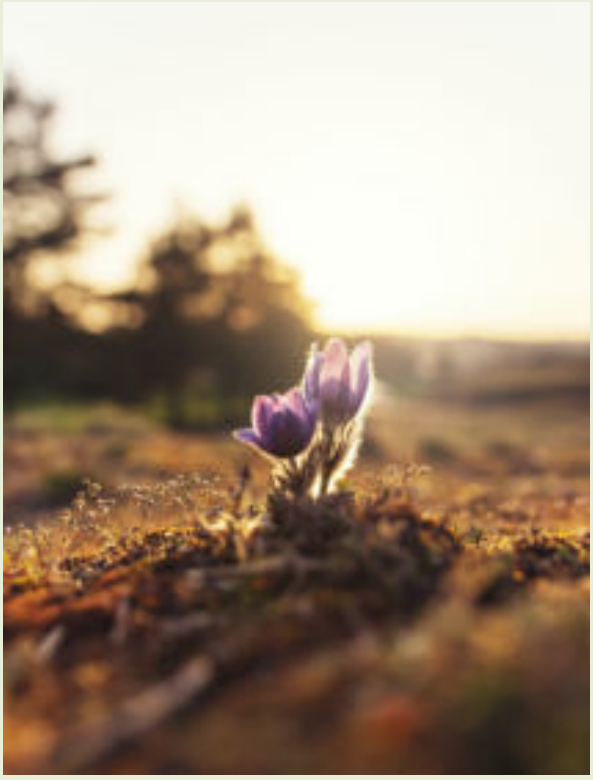

Er zijn drie nieuwe bestuursleden in het hoofdbestuur aangetreden. Marry Slee voor de functie secretaris, Elvin Kirhan voor de taxaties en bouwzaken en Roel van den Bruele als bestuurslid algemene zaken en penningmeester. Met deze nieuwe enthousiaste bestuursleden kon het bestuur in een bijna geheel nieuwe samenstelling starten om zoveel mogelijk taken zo goed mogelijk uit te voeren.

Het hoofdbestuur en het dagelijks bestuur heeft ieder 12 keer vergaderd. Met de vier complexen is er over hun begroting een account-overleg geweest. Er zijn twee algemene ledenvergaderingen (ALV) geweest. Veelal helaas online. Tevens is er een overleg geweest met alle complexbesturen om te praten over het 'Meer Jaren Onderhoud Plan' (MJOP). En met de geschillencommissie heeft het hoofdbestuur twee keer een overleg gehad vanwege een geschil tussen twee tuinders. De kascommissie beoordeelde en keurde de stukken van 2019 en 2020 goed tijdens een overleg. In 2021 hebben we 26 nieuwe tuinders welkom geheten. We wensen hen veel plezier met tuinieren.
Belangrijke zaken die in 2021 voorbij zijn gekomen is de invoering van de Wet Toezicht Bestuur. De onderwerpen: aansprakelijkheid van het bestuur/de bestuursleden, voorkomen en tegengaan tegenstrijdig belang en afwezigheid van één of meer bestuursleden, zijn nu in een document vastgelegd. Deze notitie zal in de statuten (wanneer zij vernieuwd worden, maar in ieder geval binnen 5 jaar) verwerkt worden. Meteen is het hoofdbestuur gaan werken volgens het z.g. 4-ogen principe, waardoor er een duidelijke gedeelde verantwoordelijkheid tot stand is gekomen.
Voor de komende periode (2022-2026) is er een MJOP opgesteld (dat veel inspanning heeft gekost). Hierin is o.a. opgenomen welk onderhoud en op welk complex deze de komende jaren wordt uitgevoerd. Dankzij dit MJOP weten we wat we moeten reserveren voor onderhoud en kan dit in de begroting worden opgenomen.
Ook is er een nieuw financieel beleid geïntroduceerd zodat er aan de ene kant meer gezamenlijke inkoop zal plaats vinden (wat kostenbesparend is) én waarbij er meer budget en dus zelfstandigheid voor de complexen is gecreëerd.
Verder zijn er tijdens de laatste ALV twee aanpassingen in het huishoudelijk reglement door de aanwezige leden goedgekeurd. Wat betreft de verzekeringen van tuinhuisjes en opstallen is er, tijdens de ALV, besloten dat bij schade de tuinder zelf rechtstreeks contact opneemt met de verzekeraar (Zicht), zonder tussenkomst van een bestuurslid. Meer informatie hierover is te vinden op de website van ATV Levenslust.

Marry Slee
Secretaris Hoofdbestuur

Bezige bijen

Vandaag worden de imkers en ik ontvangen in het knusse tuinhuis op de Delftse Hout van Hans Meijer. Onder de leden van onze tuinvereniging zijn een viertal imkers. Zij zijn verdeeld over Vijvertuinen – Hans van Mechelen, Kooltuin-molensloot – Henk van Iersel en de Delftse Hout – Hans Meijer en Erik van Dam. Zij hebben behalve Erik tegelijkertijd de Imkercursus gevolgd nu zo'n 15 jaar geleden. Erik is sinds 2013 een van de imkers van de DH. "Eerst waren we met zijn drieën maar de andere imker moest helaas vanwege een opgebouwde allergie voor bijengif stoppen", vertelt Erik. Op dit moment is er geen imker actief op de Biesland maar wellicht wordt iemand na het lezen van dit artikel zo enthousiast dat hij of zij zich direct aanmeldt voor de Imkercursus.

Wat kun je dan verwachten? Je start in de winter met 6 a 8 theorielessen. Vervolgens start je half maart met de praktijklessen via de Imkervereniging Delft. Je loopt dan mee met een docent of begeleider en verzorgt tot aan medio september een bijenvolk. De bijenvolken staan op het terrein van het Duurzaamheidscentrum De Papaver. Hans van Mechelen is een van die begeleiders. Hans vertelt dat de exameneisen niet zo zwaar zijn. Belangrijker is de actieve deelname. Praktijk leert dat ongeveer 1/3 deel van de cursisten "door" gaat met bijen en zelf een volk start; 1/3 deel blijft geïnteresseerd lid van de vereniging maar laat het daar bij en 1/3 deel zwaai je uit. De laatste jaren ziet Hans dat er steeds meer diversiteit komt in de cursisten, meer jongeren en meer vrouwen i.p.v. alleen maar oudere mannen.
De reden dat onze imkers met de cursus zijn gestart is vooral omdat zij geïnteresseerd waren en zijn in de natuur in het algemeen. Hans Meijer bijvoorbeeld is eerst gestart met een kippencursus. Ook dat vond hij heel erg leuk. Maar zijn omgeving vond het maar "kippig" en niet zo volwaardig.
De Imkervereniging is de laatste jaren hard gegroeid van 40 naar ongeveer 100 leden en de bijeenkomsten worden goed bezocht. Vooral doordat startende imkers nog veel vragen hebben aan de overige imkers ontstaat een hechte band tussen de diverse imkers.
Dat kan ik ook heel goed merken tijdens het interview. We dwalen van rechts naar links en het is maar goed dat ik mijn vragenlijstje bij de

hand heb om de draad steeds weer te kunnen oppakken.
De bijen op onze complexen zijn zogenaamde Buckfastbijen. Deze bijen zijn speciaal gekweekt op onder andere de vriendelijkheid naar de mens. “Ene broeder Adam in Engeland is in 1916 gestart met het fokken en kruizen van bijen nadat hele bijenpopulaties massaal ten onder gingen aan een parasiet. Bij broeder Adam op de abdij bleven slechts enkele bijenvolken leven. Eén volk viel op door de sterke haaldrift. Met dat volk en een aantal Italiaanse koninginnen, ja we hebben het nog steeds over bijen, is de ontwikkeling van de Buckfastbij gestart.
De bijen staan in de Delftse Hout naast het clubhuis. Het zijn meestal 5 a 6 volken. In de buurt van de kasten staan infopanelen om de tuinders en andere geïnteresseerden te informeren over het wel en wee van de bijen, wat je wel moet doen en wat vooral niet! Zoals je tuin onkruidvrij maken met Roundup of een ander herbicide. Ja, het onkruid is weg maar alle bijen in de omtrek zijn ook weg. Die zijn vergiftigd. De volken worden door zowel Hans Meijer als Erik verzorgd.. Daarnaast heeft Hans in de buurt van zijn privé adres nog een aantal volken staan. Deze leven vooral op de lindebloesem. “Een ware snelweg als de lindebomen in bloei staan”, aldus de buren van Hans Meijer. Zelfs als de kast gewoon dicht is, ruik je op afstand de lindebloesem! Erik vind het wel grappig als hij met mooi weer met de bijen bezig is en er personen gekleed in korte broek bij hem willen komen kijken. Zijn vrouw Barbara waarschuwt dan mbt eventuele bijensteken maar de nieuwsgierigheid wint. Regelmatig lopen ze dan wel een prikje op in arm of dat blote been.

Op de Vijvertuinen staan de bijen op de tuin van Hans van Mechelen en een aantal kasten staan in de bosrand. Daarnaast houdt Hans ook nog volken op plekken buiten het complex. Een van de volken in de bosrand heeft hij onlangs geschonken aan een jonge imker die hij bijstaat in het verzorgen van het volk. Op complex Kooltuinmolensloot staan de bijen ook op de tuin bij Henk, zo’n 2 a 4 volken. Daarnaast heeft Henk nog op een tiental andere plekken in Delft volken staan. Hij verzorgt deze samen met zijn vrouw op de bakfiets.

Op mijn vraag wat een imker zoals doet in het jaar voor zijn volken volgt een lach. Hoelang heb ik de tijd en hoeveel pagina’s is het artikel? Met andere woorden – een imker is nooit klaar! Wat me wel duidelijk wordt gemaakt is dat de bij de baas is. “Soms kom je aan bij de kast met het plan iets te gaan doen en dan hebben de bijen al voor je bepaald dat het die dag niet gaat lukken. Zij zijn met iets anders bezig of hebben het zelf al opgelost”, aldus Hans van Mechelen. Eigenlijk zijn bijen net zo eigenzinnig als een kat. Zij hebben ook geen baas maar dienaren.

Ze doen toch voor mij en voor jullie een poging een bijenjaar te beschrijven waarbij Henk van Iersel het spits afbijt. Zo rond februari/maart wordt gestart met een controle hoe de volken er bij staan. Het deksel wordt eraf gehaald en bekeken wordt of er broed is. Broed kun je herkennen aan een gedichte cel, beetje korrelig en een bol dekseltje. De koningin begint nl. rond februari met nieuwe broed.

Er worden dan wel nieuwe bijen geboren maar de wintersterfte is nog groter. Zo rond april zijn alle winterbijen gestorven en is het bijenvolk op zijn kleinst. Daarnaast controleert de imker of er nog voldoende voedsel is en voedt hij eventueel bij. In de volksmond noemen ze de bijvoeding suikerwater maar in werkelijk is dat veel meer. Het heeft meer weg van een dikke en stroperige siroop. Als alles er goed uitziet gaat het deksel er weer op.

Ook rond februari/maart maken de bijen een korte, eerste vlucht na de lange winter. Dit wordt ook wel de reinigingsvlucht genoemd. Toen aan mij werd uitgelegd dat ik dan vooral niet voorbij moet lopen in een witte trui schoot ik in de lach, maar het is echt waar! De hele winter in de kast hebben de bijen geen ontlasting. Tijdens die eerste reinigingsvlucht, vandaar de naam, poepen ze dus de hele boel onder en vliegen bij voorkeur naar iets lichts toe. Daarbij gaan ze niet heel ver van de kast af.

Als er voldoende stuifmeel en voedsel in de kast aanwezig is, kan de koningin op een goede dag wel 1500 eitjes leggen. Je kunt je dan ook voorstellen dat op een gegeven moment er een huisvestingsprobleem optreedt. Ongeveer de helft van de populatie eet zich dan helemaal vol en gaat met de oude koningin op zoek naar een nieuw huis, het welbekende zwermen.
Tijdens het zwermen maken de bijen heel veel lawaai maar zullen niet zo snel tot steken overgaan. Dat kost namelijk energie en die hebben ze niet zoveel omdat ze vol met eten zitten. Denk maar aan een goed genuttigd kerstdiner! Dan kom je ook tot niets. Mocht je ergens zo'n zwerm zien, neem dan contact op met een van onze imkers. Ze komen hem heel graag ophalen.

In de oude kast wordt weer een nieuwe koningin gekozen. Een van de bevruchte cellen -altijd vrouwelijk- wordt door de bijen extra gevoed zodat deze bij groter wordt dan alle anderen.
Na 16 dagen komt de cel uit en wordt de nieuwe koningin opgeknapt door de andere bijen voor een zeer speciale gebeurtenis in haar leven.
De bruidsvlucht.

Wat heeft de imker in de tussentijd gedaan? Eigenlijk constant controleren of het hele proces in de kast goed verloopt. Controle op de Varroamijt al is deze in het voorjaar minder aanwezig als na de honing periode maar daarover straks meer.

Tijdens een lekkere warme dag tussen 12.00 en 16.00 uur ongeveer vliegt de koningin uit op zoek naar paringspartners. Die vindt zij op de "darren hangplek" zoals de imkers mij haarfijn uitleggen. Die hangplek is enkele kilometers uit de buurt van de kast en op grote hoogte in de lucht, soms wel 20 meter! Ziet ze een aantrekkelijke dar (mannelijke bij) dan paart ze daarmee.
Net zoals bij sommige andere diersoorten sterft

het mannetje na de paring maar wel gelukkig. Zijn penis blijft achter in het lijf van de koningin en wijst zo de weg naar de volgende dar! Want het blijft er niet bij één. De koningin paart op haar bruidsvlucht wel met 25 tot 40 partners. Een slimme truc om inteelt te voorkomen. Zij verzamelt al het sperma en husselt dat op de weg terug naar de kast door elkaar. Terug in de kast heeft ze voor een paar jaar genoeg zaadcellen om de kolonie van nieuwe bijen te voorzien.

Op deze manier zijn er vele genen in het bijenvolk aanwezig en die zijn weer nodig voor al het werk wat er gedaan moet worden. “De ene bij is goed in schoonmaken, de andere in materiaal halen”, aldus Hans van Mechelen. “Per leeftijd van de bij verrichten ze een andere taak”. Hans Meijer voegt daar nog aan toe dat de darren voor structuur in de kast zorgen. Ook daar moest ik natuurlijk hard om lachen, mannen en structuur? Maar ook dit bleek weer waar. Proeven hebben uitgewezen dat kasten zonder darren een chaos worden. Bijen halen niet alleen nectar om honing van te maken. Zij halen ook water en stuifmeel om de jonge larven te voeden en propolis. Ja, dat moest aan mij worden uitgelegd wat dat is. Propolis is hars van verschillende bomen zoals de berk en de eik en heeft een antibacteriële werking.

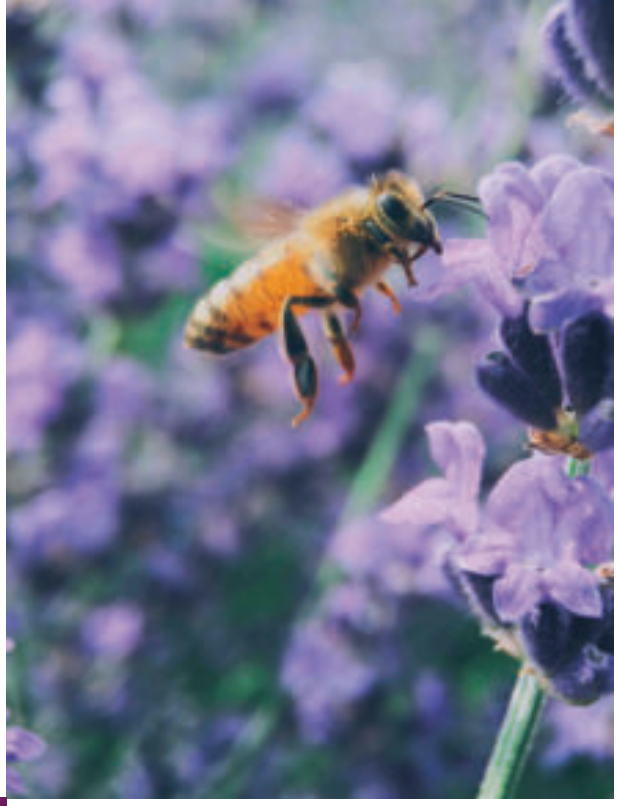

De bijen repareren hiermee alle gaten, kieren en andere oneffen-
heden in de kast om zoveel mogelijk te voorkomen dat er ziekten
en virussen in de kast kunnen komen. Zó slim.

In de zomerperiode controleert de imker regelmatig op de hoeveelheid honing om te kijken of er extra ruimte gecreëerd moet worden. Die extra ruimte wordt gemaakt door het bijplaatsen van nieuwe kamers. Zo rond juli/augustus, afhankelijk van het weer, wordt de honing geslingerd. Met andere woorden de honing wordt uit de ramen gehaald en klaargemaakt voor de verkoop.

Na het slingeren van de honing wordt de kast gereed gemaakt
voor de winter. Varroa is dus een mijt die parasitair is op de larve. Zij laten zich samen met de larve insluiten in een cel en zuigen het vet van de larve op. Als de cel open gaat wordt de bij verzwakt geboren en is zo vatbaar voor allerlei ziekten. Door verzwakking van de bij zal op den duur het volk sterven. “Als we zien dat er veel Varroamijten op de schuifla liggen, gaan we aan de slag met de bestrijding en uiteraard met biologische middelen”.

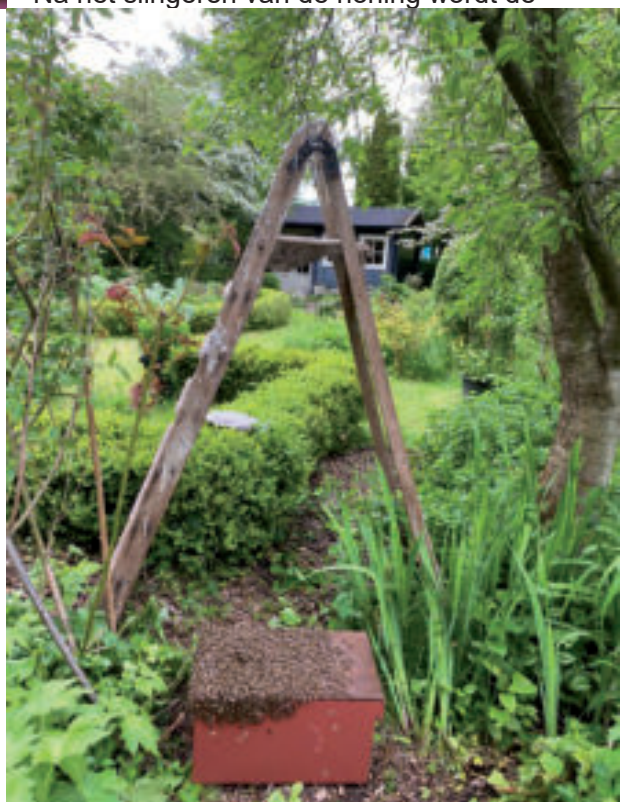

“Wij halen niet alle honing weg, maar laten ook nog wat achter als voeding voor de bijen in de winter, “aldus Henk van Iersel. “Daarnaast plaatsen we een emmer met ongeveer 14 kg bijvoeding in de speciale voerbak bij de kast.”

In de winter gaan de bijen in een soort winterrust. De lichaamstemperatuur gaat van 35 naar ongeveer 15 graden Ze gaan dan dicht bij elkaar zitten en vormen een soort van bal met in het midden de koningin. De buitenste ring beweegt hun vleugels en zorgen zo voor de verwarming. Na verloop van tijd wordt er van plek gewisseld.

De buitenste bijen kruipen naar binnen en de lekkere warme bijen van binnenin vormen dan de buitenste ring.

Gedurende de winter gaat de imker regelmatig kijken hoe het met het volk is. Weegt even de kast of er nog genoeg voedsel is en voedt eventueel bij. Verder laat hij ze lekker met rust tot aan het voorjaar en er een nieuwe cyclus van start gaat.

Na de paar uur in het lekker warme tuinhuis doorgebracht te hebben met onze imkers heb ik diep ontzag gekregen voor de bijen. Wat een slimme en leuke dieren! Laten we er in ieder geval met zijn allen voor zorgen dat onze bijen op onze complexen het goed hebben zodat we nog lang van hen kunnen genieten.

Steffie en Sylvia

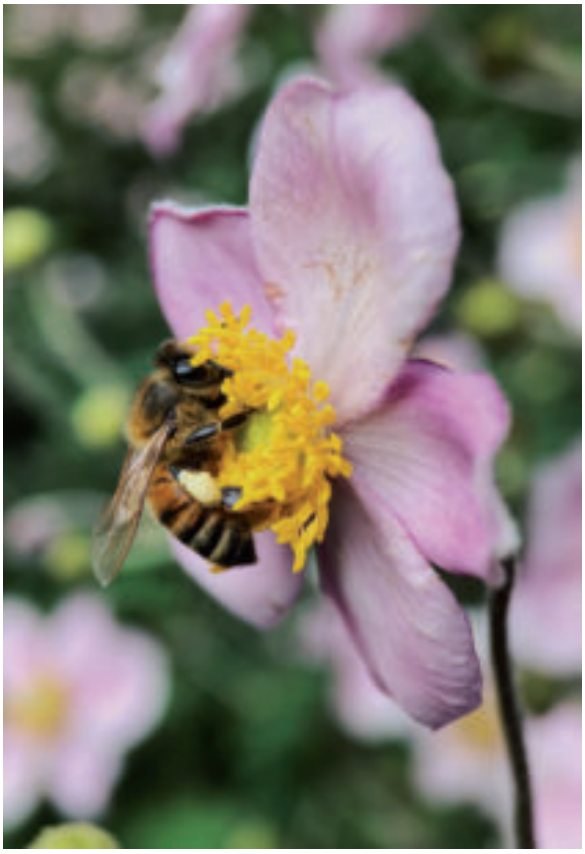

Sporen in het tuinlandschap

Wij hebben een tuin op complex Biesland, tussen de camping en de Delftse Hout. Voordat ik me in permacultuur verdiept had, spitte ik iedere winter de moestuin grondig om. Vooral de eerste paar jaar was dat hard werken. M'n schop kwam telkens vast te zitten in een ondoordringbare laag grijze klei. Ik denk dat de meeste tuinders op ons complex dat wel herkennen. Die zeeklei is een herinnering dat ooit de Noordzee vrij spel had waar wij nu met een drankje in het zonnetje zitten. Toen ik me dat realiseerde, ben ik me gaan verdiepen in wat 't complex ons verder kan vertellen over vroegere tijden. Vandaag wil ik jullie meenemen in de landschapsgeschiedenis van Biesland.

De geschiedenis van ons complex begint in de tijd van Caesar en Claudius, de tijd dat vanuit Katwijk aan de Rijn de Romeinse galeien de Noordzee overstaken om Engeland te veroveren. In die tijd vormden zich bij de monding van de Maas diepe geulen en kreken, die dwars door het landschap van Westland en Midden Delfland sneden. Een van die kreken was de Gantel, die door het veenlandschap via Wateringen en Delft tot Pijnacker reikte.
Wat vind je hier nu nog van terug in tuincomplex Biesland? Nou, behalve de zware klei die de kreken met zich meevoerden ook het slootje dat mensen die op het 'achterpad' een tuin hebben gedachteloos oversteken om bij hun tuin te komen. Je zou het niet denken, maar iedere keer dat we naar het achterpad lopen overbruggen we een uitloper van de Gantel, een kreek met de naam 't Korft - een naam die ieder die al wat langer in Delft woont wel kent. We zullen 'm verderop in dit verhaal nog tegenkomen.

In 985 schonk de Duitse keizer de woeste gronden tussen de 'Liora en de Hisla' (de Lier en de Hollandse IJssel) aan Dirk II, graaf van Holland. Vanaf dat moment veranderde het landschap rondom het latere Delft ingrijpend. In de eeuwen die volgden werden er zeedijken aangelegd langs de Maasmond om de stormvloeden die het latere Westland teisterden te bezweren. Het zeewater kon niet langer door de kreken en geulen het land binnendringen, de kreken verlandden of werden afwateringsstroompjes in het veen. Ook 't Korft, ons eigen watertje, werd zo'n veenwatertje. Maar misschien nog belangrijker voor ons tuinencomplex was de andere grote verandering: de ontginning van het landschap in opdracht van Dirks opvolgers. Vanaf Pijnacker en Nootdorp werden de uitgestrekte veengebieden in lange, kaarsrechte percelen ontgind, geschikt gemaakt voor landbouw. Je zou het niet zeggen, maar het langgerekte tuincomplex Biesland is zo'n middeleeuws perceel, met aan weerszijden een middeleeuws afwateringsslootje.
Van 't Korft werd dankbaar gebruik gemaakt als extra afwatering.

Aan het einde van de ontginningspercelen, stevig op de oude oeverwallen van de Gantel, ontstond in de late middel-eeuwen een nederzetting die uitgroeide tot Delft. Het perceel dat we nu 'Biesland' noemen kreeg, net als de andere percelen direct buiten de stad, een nieuwe functie: het voorzag de stadsbevolking van verse groente. Kolen bijvoorbeeld. Op oude kaarten zie je dat deze percelen de 'kooltuinen' genoemd werden.
En ja, daar ligt ook de oorsprong van complex Kooltuinmolensloot. Iets verder van de stad, op het veen, werden biezen verbouwd, stug gras waar je manden van kunt maken. Vandaar de Bieslandse polder.
Maar er gebeurde nog iets anders ingrijpends in deze periode, zeker vanaf de zeventiende eeuw. Naarmate de steden in Holland groeiden, groeide ook de behoefte aan turf, gedroogd veen. Geleidelijk aan werd alle turf tussen Delft en Pijnacker gewonnen, heel diepe plassen achterlatend die later weer werden ingepolderd. Waarom verdween het perceel van ons tuincomplex niet?
Nou, dan komen we weer terug bij 't Korft, of liever de vloek die 't Korft ons lang geleden bracht: zeeklei kan je niet verstoken.

Wat heb ik hier als tuinder aan? Behalve dat ik misschien met iets meer verwondering naar de klei aan onze schop kijk, voor ik die vloekend schoonmaak? Ik denk dat we onze complexen moeten koesteren, en dat ook Delft ze moet koesteren. Want wij tuinders mogen dan maar passanten zijn, de geschiedenis van onze complexen gaat ver terug, in het geval van Biesland met een beetje goede wil tweeduizend jaar. En zoals Biesland een van de laatste percelen rond Delft is waar het middeleeuwse ontginningspatroon nog intact is, hebben alle complexen cultuurhistorische bijzonderheden.

En misschien het belangrijkst van alles, deze tuinen rond de stad voorzien Delft al zeker vijfhonderd jaar van verse groente en fruit.

Paul Gill

Hakselen, op een mooie winterdag

Op zaterdag 5 februari stond complex Vijvertuinen ingepland voor het hakselen van het snoeihout. Het was een prachtige, zonnige dag en dat was alvast mooi meegenomen.

De bedoeling was dat de hakselaar in de middag zou komen, zodat tijdens de werkbeurt die ochtend de nodige voorbereidingen getroffen konden worden. Rond 10.30 uur stond de machine echter al voor het hek. Deze hakselaar was dermate groot dat hij niet tot aan de composthoop bij de Boshut kon komen.

De vrijwilligers die al op de werkbeurt waren èn de extra vrijwilligers die vanaf 13.00 uur zouden komen lieten zich echter niet kennen en hebben enthousiast de handen uit de mouwen gestoken.
Iedereen heeft tot ver in de middag lopen slepen en sjouwen om al het snoeihout van de composthoop naar het Heideplein te krijgen.
Het resultaat was een enorme berg houtsnippers, die gretig aftrek heeft gevonden.

Alle vrijwilligers heel hartelijk dank, zonder jullie was het niet gelukt!

Bestuur en Groencommissie Vijvertuinen

Afscheid van secretaris-bestuurslid Sietske Sibie

Mijn naam is Sietske Sibie. Ik woon met man en 3 dochters in Den Hoorn.
Al als kind hield ik van tuinieren. Ons gezin had bij het huis een grote tuin waarin ik ook een moestuintje mocht onderhouden. Daar heb ik mooie herinneringen aan. Lekker met aarde en water in de weer, zaadjes zaaien en de plantjes zien groeien. Ik heb het altijd bijzonder gevonden.

In 2005 ben ik naar Delft verhuisd en kon ik een stukje grond krijgen aan de Lange Kleiweg. Daar heb ik een paar jaar met veel plezier getuinierd, totdat onze oudste dochter geboren werd en het wat te hectisch werd met een baby erbij. Jaren later kreeg ik een klein stukje grond om tijdelijk te gebruiken. Inmiddels is daar de straat “Venlokas’ op gebouwd.

Na een periode op de wachtlijst, kon ik starten bij Vijvertuinen op een heel mooi, groot en goed onderhouden perceel. Daar is het heerlijk rustig en kan ik fijn ontspannen na een drukke dag met werk en gezin. Het zaaien, zien groeien en dan oogsten heeft nog steeds iets magisch voor mij.

Als invulling van de tien werkuren werd ik gevraagd als bestuurslid voor Vijvertuinen. Deze mooie taak nam ik graag op mij. De jaren ervoor was ik secretaris en later voorzitter bij de oudercommissie van het kinderdagverblijf, dus ik had enige ervaring. In het bestuur zaten op dat moment Steven, Lieneke en Edith. Gerben startte tegelijk met mij. Gerben ging de financiën beheren en ik het secretariaat. We hadden gezellige, constructieve vergaderingen. Goed en efficiënt geleid door de voorzitter. Het grootste project van die tijd was het vervangen van het slootwater sproeisysteem. Ook het 100 jarig bestaan feest was een mooi hoogtepunt. De jaarlijkse bbq, aangeboden door het bestuur aan de leden was ook zeer feestelijk. Ik heb met veel plezier samengewerkt met de coördinatoren van de diverse commissies. Na enige tijd namen wij afscheid van Edith.

Toen kwam helaas de Coronacrisis en werd het stil op de tuinen. De tuinders bleven wel komen, maar het gezellige samenzijn verdween. De bestuursvergaderingen werden online voortgezet. Ook heel efficiënt, maar minder gezellig. Steven en Gerben verhuisden naar groenere oorden. Frans, Trees en Petra kwamen het bestuur versterken. Mijn werk aan de TU Delft werd ook online voortgezet en onze drie dochters moesten thuis geschoold worden. U zult begrijpen dat dit wel erg veel van het goede was. Gelukkig hadden de bestuursleden hier veel begrip voor en werden mijn taken deels overgenomen door Lieneke. Waarvoor mijn dank!

Inmiddels zijn we met zijn allen in wat rustiger vaarwater gekomen. Activiteiten op de tuin worden voorzichtig weer opgestart. Mijn bestuurstermijn is ten einde gekomen. Ik heb besloten om geen 2e termijn aan te gaan aangezien de combinatie met werk en gezin wat te veel was. Graag zet ik mij op een andere manier in voor de vereniging. Ik hoop op een enthousiast tuinlid die mijn taken over wil nemen.

Sietske Sibie

Sietske heel hartelijk bedankt voor je inzet namens alle tuinleden

Hoe kwam levenslust 60 jaar geleden in mijn leven

Wij woonden in een klein huis in Delft met 5 kinderen. Voor ons huis hadden wij een grote tuin. Ik, als oudste jongen, moest al veel helpen in de tuin. Mijn vader was werkeloos in die tijd en had in de oorlog een stuk grond op de Kogelgieterij, hoofdzakelijk voor aardappelen.
In 1962 ben ik zelf op zoek gegaan naar een tuin. Door een kennis kon ik een stuk grond huren op de Bieslandselaan. Twee jaar heb ik daar getuinierd; daarna moesten we weg voor bebouwing.
Ik kreeg toen een tuin op de Kogelgieterij. Er zaten veel oude tuinders en ik viel als broekie van 25 jaar erg op.

Na een korte tijd werd ik benaderd door het hoofdbestuur of ik 2de secretaris wilde worden in het hoofdbestuur. Dat heb ik maar twee jaar volgehouden, want dat beviel me niet.
Toen vroegen ze mij maar of ik een bestuur op de Kogelgieterij wilde opzetten? Dat heb ik gedaan, en er was toen snel een bestuur bijeen.
Als eerste bekeek ik de mogelijkheid om een toilet te plaatsen, want er was niets. Ik ben toen aan het tekenen geslagen en prijzen op gaan vragen. Na veel protest kwam de goedkeuring van het hoofdbestuur. We moesten wel alles zelf uitvoeren. Het werd een mooi stenen gebouw.

Weer wat later kwam het idee dat er ook een verenigingsgebouw moest komen. Weer ben ik gaan tekenen en heb een ontwerp voor een mooi luxe stenen gebouw aan het bestuur voorgelegd.
Bij verschillende bestuursleden viel dat niet goed, want overal stonden houten verenigingsgebouwen. Echter na vele vergaderingen mocht ik het voorleggen bij de gemeente. De tekening en de berekening werden ingediend en na een week kwam al de goedkeuring.
Met een ploeg enthousiaste mede tuinders zijn we aan de bouw begonnen. Door mijn werkcontacten kende ik wel een een firma die de staalconstructie wilde maken voor een gunstige prijs en tevens iemand die het houten dak wilde maken. Zo bleef ik mooi binnen het beschikbaar gestelde budget van het hoofdbestuur. Uiteindelijk stond er een mooi verenigingsgebouw. Op de Kogelgieterij hebben we een fijne tijd doorgemaakt waar iedereen het naar hun zin had.

In 1994 kreeg het hoofdbestuur een uitnodiging om op het stadhuis te komen praten over de Kogelgieterij. Met een delegatie zijn we daar heen gegaan. Daar kregen we te horen dat er een convenant was gesloten tussen Delft en Schipluiden voor de grond van de Kogelgieterij. We moesten dus weer weg. Waarheen wisten ze nog niet. Ze zouden wel een plekje zoeken.

Het waren zware dagen, omdat ik de slechte boodschap ook aan mijn bestuur en de tuinders moest mededelen. Vele tranen zijn er gelaten, zeker door de oude tuinders. Vele protesten door ons, maar ook van verschillende sportverenigingen konden niet helpen. Er kwamen dure huizen voor in de plaats. En boven alles werd ook nog het verenigingsgebouw in brand gestoken! Dat was zeer triest. Vele gesprekken zijn er gevoerd met raadslid de heer Boelens in Delft en de burgemeester van Schipluiden. Dat hielp niets, er was teveel geld mee gemoeid.

Waar nu heen?

Verschillende locaties heb ik afgewezen totdat een bericht kwam van de heer Boelens dat de ligweide van het buitenbad Kerkpolder beschikbaar kwam. Met het hoofdbestuur en het complex zijn we gaan kijken. Het zag er aanvaardbaar uit.

Er volgde weer vele gesprekken met de heer Boelens met name over de betaling. Uiteindelijk kwamen we er uit en zou de gemeente het terrein schoon opleveren inclusief het slopen van het zwembad. Afgesproken werd met de heer Boelens om het zwembad te laten, daar ik wel een idee had met dat zwembad. Na veel tekenen en rekenen heb ik het idee voorgelegd aan het hoofdbestuur en de gemeente. Ze vonden het gewaagd, maar wel leuk! De gemeente nam een aannemer aan en het werk kon beginnen. In het zwembad werd een muur gezet waardoor er een kelder ontstond waar het verenigingsgebouw opgezet kon worden. Het verenigingsgebouw van de kogelgieterij kon na het opknappen van de brand gelukkig weer gebruikt worden. Mijn kleinzoon mocht de eerste steen leggen in 1993.

Zelf hebben wij het sproeiwater systeem naar de tuinen aangelegd. Het hele park met huisjes, kassen en mooie tuinen kwam langzaam tot stand. Verschillende oud-tuinders zijn mee verhuisd van de Kogelgieterij.
De opening was een groot feest, de burgemeesters van Delft en Schipluiden drukte de knop in van de fontein als opening. Na diverse toespraken en een borrel kwam er een eind aan twee jaar hard werken. Het park is geworden zoals ik wilde en na 33 jaar voorzitter heb ik het stokje overgegeven.

Nu na 25 jaar gaat het park achteruit. Er wordt door weinig mensen op de werkochtenden nog gewerkt. Er is wat minder gezelligheid en verdraagzaamheid.
Tijdens de laatste vergadering is gevraagd of er vrijwilligers bereid waren om een feestje in elkaar te draaien voor het 25 jarig bestaan. De opkomst was niet groot, twee mensen!
Mag ik hier de hoop uitspreken dat we met zijn allen na deze lange periode van gedwongen afzondering ons mooie complex weer op de rails krijgen? En dat er voldoende vrijwilligers opstaan om er een mooi feest van te maken.

Na 60 jaar Levenslust is het voor mij een beetje over. Ik heb een stapje terug gedaan maar geniet nog elke dag met mijn vrouw van onze mooie tuin. Ik vertrouw op de goede zorgen van een ieder voor “mijn erfenis”.

Cor Gordijn

In memoriam Ada Idzes-van Leeuwen

Ada is op 22 januari overleden, zij mocht 82 jaar worden.
Ze was voor de Vijvertuinen, maar ook daarbuiten, een markant mens dat ondanks tegenslagen optimistisch bleef en voor iedereen klaarstond.

Vooral in de periode dat zij samen met haar man Jac het beheer had over de bar en keuken van “Het Gietertje” heeft zij vele tuinders voorzien van gefrituurde hapjes, soep en broodjes, de nodige kopjes koffie en soms een troostend woord.
Het organiseren en ondersteunen van evenementen op de Vijvertuinen zoals b.v. captains diner, lentemarkt, midzomeravond, stampotjesavond, enz. deed ze gedegen en met plezier.

Het is tekenend voor Ada dat zij voor ons een troostend woord achterlaat. Deze woorden wil ik u niet onthouden:

Het is mijn tijd, ik moet nu gaan,
ik moet afscheid nemen.
Kijk naar mij uit in de regenbogen,
hoog in de lucht als de zon weer opkomt
en de hele wereld nieuw is.
Kijk dan naar me uit en hou van me
zoals ik van jullie gehouden heb.
En dat was héél véél.

We zullen haar ontzettend missen.

Namens het bestuur Vijvertuinen

Jan van Os

Wintertuinieren

Hoewel alle dode bloemen en dorre stengels me elke keer weer naar de zomer doen verlangen, heeft tuinieren in de winter ook voordelen. De kale tuin geeft me een overzicht dat in de zomer totaal verdwenen was. Ineens zie ik weer waar ik paden had gelegd, waar nog landbouwplastic ligt om het onkruid te onderdrukken en waar de restanten van de hekjes staan die mijn tuin begrenzen.

Dat overzicht leidde tot allerlei ingevingen die ik meteen maar heb uitgevoerd, want iets anders is er toch niet te doen. Ik zag ineens dat ik de vier loodzware betonnen delen van een koude bak die in mijn tuin rondslingerden op elkaar kon stapelen om er twee mooie bakken van te maken voor mijn Japanse wijnbes. En achterin de tuin is plek voor een takkenwal tussen de knotwilgen. Zowel goed voor de dieren die erin kunnen gaan schuilen, als voor mij. Want ik hoef nooit meer takken naar de versnipperaar te brengen, ik stop ze gewoon in die wal.

Nog steeds is wel te zien dat ik een enorm verwaarloosde onkruidtuin overgenomen heb. Een van de aangename herinneringen aan die episode in het verleden van mijn tuin is de onvoorstelbare hoeveelheid vlinderstruiken die overal uit de grond omhoog komt. Die zaailingen steek ik allemaal uit. Ik plant ze op één plek, namelijk rondom een klein stenen pleintje. Over een paar jaar is dat omringd door een muur van struiken, en ik verheug me er nu al op om daar in de zon tussen de gonzende insecten te zitten terwijl ik haast high wordt van de zware zoete geur van die planten.

Ik heb er een tuinbank voor gemaakt van oude vlonderplanken die mijn zus over had. Het ontwerp is van Rietveld; ik heb de lengte van de bank ietsje aangepast. De zitting en de rugleuning zijn een beetje schuin en dat zit ongelooflijk lekker. Het enige nadeel van dat vlonderhout is dat het loeizwaar is, dus die bank verplaats je niet zomaar even. Het ontwerp is makkelijk te vinden op internet: google op ‘bouwtekening tuinbank Rietveld’ en je vindt een ontwerptekening in blauw en geel die net zo oogstrelend is als het meubel zelf.

Met de planken heb ik ook verhoogde groentebedden gemaakt in het moestuin deel. Een verhoogd bed heeft allerlei voordelen. Zo warmt de grond in de lente sneller op waardoor je eerder aan de slag kunt met allerlei groenten. Het schijnt ook dat ze minder geplaagd worden door onkruid, omdat je het er makkelijker uit trekt en de grond minder verstoord. Je moet dan wel zin hebben om te wieden natuurlijk, maar ik zal me er gewoon toe zetten.
Het ziet er ook netjes uit, maar het belangrijkste voordeel vind ik dat de aarde prachtig los en luchtig blijft.
Je gaat er namelijk niet per ongeluk op staan, zoals ik wel al het hele jaar doe met de onverhoogde bedden.
Die verticale wandjes dwingen me op de schone paden te blijven.
Zoals met alles dat ik in die tuin doe, is de voorpret enorm.

Kan niet wachten tot ik van de zomer tussen mijn verhoogde bedden door kan scharrelen.

Dirk Hulst

Nieuw tuinjaar

De feestdagen hebben we ruimschoots achter de rug en voorzichtig beginnen we weer aan het nieuwe tuinseizoen te denken. Sommige tuinders, de ‘harde kern’ zijn zelfs alweer met de voorbereidingen bezig voor het voorjaar zoals bijvoorbeeld het stekken, zaaien en het snoeien van struiken voor de reeds gepasseerde hakselaar (05-02-2022).
We hopen natuurlijk op een mooi tuinseizoen met mooi weer, gezelligheid en geen corona perikelen meer.

Overnachten op het complex

Onlangs tijdens de op zaterdag uitgevoerde tuindiensten ontstond onder de aanwezigen een discussie over het overnachten op de tuin. We weten dat dit regelmatig gebeurd, echter volgens het reglement oftewel ‘het groene boekje’ is dit volstrekt niet toegestaan. Er werden vragen gesteld zoals: Stel dat er wat gebeurd in de nacht? Wat dan? Wie is er uiteindelijk verantwoordelijk? Allemaal vragen waar we geen antwoord op hadden.
Maar welke gevaarlijke situatie zou dan kunnen ontstaan?
Brand door de houtkachel of door kortsluiting in de zonnepanelen? Inbraak? Onwel worden of nog erger? Een ontploffing door de oorzaak van een gasfles?

Natuurlijk hoor ik je denken dat veel van dit ook overdag kan gebeuren. Dat is waar met het wezenlijk verschil dat er dan meer mensen op het complex aanwezig zijn die hulp kunnen bieden. Op het complex zijn gedurende de nacht geen veiligheidsvoorzieningen aanwezig zoals op een camping of kampeerterrein. Maar wat nu te doen voor ons als complex bestuur? Informeren van hoofdbestuur? In ieder geval breng ik dit onderwerp in in de eerstvolgende vergadering en win in de tussentijd informatie in. Mocht je informatie met ons willen delen schroom dan niet dit op een discrete wijze aan ons door te geven. Het bestuur kan in gesprek gaan met deze tuinders. Uiteindelijk gaat het om ieders veiligheid.

Mededelingen

We hopen dit jaar weer een algemene ledenvergadering te organiseren. Via de nieuwsbrief informeren wij jullie over datum, tijd en locatie.
Ook zullen we zodra het weer mogelijk is ons best doen om wat leuke activiteiten te organiseren zoals een bingo, een BBQ of een gezellige praat/kaartmiddag. Want er valt genoeg te kletsen na de toch wel lange en nare periode. Elke zaterdag is een delegatie van het bestuur tussen 10.30 en 11.30 aanwezig in of voor het clubgebouw voor het beantwoorden van vragen of het toelichten van de Nieuwsbrief.
We hebben jullie gevraagd om je aan te melden voor de vrijwilligersklussen. Mocht je nog niet gereageerd hebben dan kan dat natuurlijk nog steeds. Zonder vrijwilligers kan een vereniging niet draaien.
Nieuw is de professioneel aangelegde Wifi verbinding in ons clubgebouw. De bestuursleden kunnen nu beter op het internet waardoor hun taken makkelijker en sneller uitvoerbaar zijn.

Afscheid van tuinder Rinus Kooij maar niet van de mens Rinus Kooij

De laatste tuinen kijkdag van 15 januari werd druk bezocht en dan met name tuin 81 van Rinus Kooij. Een prachtige tuin met een altijd enthousiaste en goedlachse tuinder. Gezien zijn gezondheid en respectabele leeftijd heeft Rinus besloten zijn tuin te verkopen.
Mijn vrouw en ik hebben Rinus op het complex leren kennen. Bij het passeren van onze tuin stopte hij voor een praatje, een bakkie of een glaasje water. Altijd in voor een mop of een dolletje. Rinus is een man met karakter. Heeft altijd keihard gewerkt en ook voor ons complex heeft hij vele jaren een hoop betekent zeker ook als bestuurslid van ons complex. Hij had altijd een ‘picobello tuin’ en was tot voor kort altijd nog bezig. Rinus is een graag geziene gast in het clubgebouw. Hij heeft met iedereen een praatje tijdens een kopje koffie en keert dan weer richting tuin- of huiswaarts. Gelukkig blijft hij ook na de verkoop van zijn tuin betrokken bij ons complex. Op zaterdag een kaartje leggen wordt nu een van zijn vaste uitjes.
Je gaat hem dan ook zeker nog tegenkomen.
Het bestuur wenst Rinus een goede gezondheid en dankt hem voor zijn inzet als bestuurslid, voor al zijn lachmomenten en zeker als mens!
Ik wens iedereen een mooi voorjaar met veel bloei en groei.

Leendert Pietjouw

Tijdens het maken van de jubileumglossy ter ere van het 100-jarig bestaan kwamen we er achter dat ATV Levenslust veel leden heeft met een andere achtergrond dan de Nederlandse. Het leek ons leuk om de verschillende groepen één voor één te interviewen en te starten in dit nummer met de Italianen.

Eén Italiaan kende ik al van de jubileumcommissie nl. Narciso Pinna. Na wat navragen bij de complexbesturen kwam ik in contact met Paola Garau. Haar vader, Giovannino Garau, was in 1959 naar Nederland gekomen en zij had nog wel contact met een aantal vrienden van haar vader. Zo gebeurde het dat ik op een regenachtige dag een afspraak had in een horecagelegenheid in Delft met een groepje Italiaanse tuinleden van Delftse Hout – Salvatore Minella en Paola Garau - en Kooltuinmolensloot – Vittorio Chisu. Bij een paar kopjes cappuccino en espresso kwamen de gesprekken al gauw op gang. Vanwege de gezondheid van Narciso – tuinlid op Biesland – vond het gesprek met hem een dag eerder plaats.

Vittorio, Narciso en Paola's vader hebben hun roots in Sardinië; Salvatore komt oorspronkelijk uit Sicilië. Allen hebben als jonge jongens gewerkt op het land, wat al dan gepacht was door hun familie. De een in de druiven, de ander weer

op het land tussen de beesten (koeien, schapen, geiten) of het graan en de artisjokken. Het was dan ook een bijna natuurlijke behoefte om in Nederland ook in de aarde te gaan wroeten en op die wijze ook - deels - in je voedselbehoefte te voorzien. “In praktijk brengen wat je van je vader hebt geleerd”. “Ik had een neef die geëmigreerd was naar Nederland toen ik 8/9 jaar was”, aldus Narciso op mijn vraag waarom hij naar Nederland is gekomen. “Toen deze neef tien jaar later op familiebezoek kwam vroeg hij of ik geen zin had om mee te gaan op avontuur. Ik kwam uit een hechte gemeenschap op Sardinië en had het idee ‘Ja leuk voor twee jaar en dan weer terug’ maar het beviel zo dat ik nooit meer ben weggegaan! Ja, voor vakantie maar dan ook gauw weer terug.” Narciso kwam op een donderdag in Nederland, had vrijdag een medische keuring en kon maandag aan het werk bij de Kabelfabriek.

In de jaren zestig wierf Nederland arbeidskrachten in Italië voor onder andere de mijnen in Limburg, de metaal- en textielindustrie. In Delft werd door o.a. de Kabelfabriek, de Lijmfabriek, de Gistfabriek, Reynevelt en Braat arbeidskrachten geworven. Die zogenaamde gastarbeiders zijn door o.a. hun huwelijken met Nederlandse vrouwen gebleven. Ook Salvatore heeft op 25 jarige leeftijd de stap genomen om vanuit de slecht betaalde landbouwarbeid zijn toekomst te zoeken in Nederland als fabrieksarbeider bij de Kabelfabriek. Hij heeft het daar naar zijn volle tevredenheid 40 jaar en 6 maanden uitgehouden!

Vittorio is via een andere, langere weg uiteindelijk in Nederland terechtgekomen. Ook Duitsland wierf in die tijd fabrieksarbeiders voor o.a. de staalindustrie. Als 23-jarige is Vittorio dan ook eerst begonnen in de buurt van Düsseldorf. Duitsland en dan met name de staalindustrie hanteerde heel strenge regels. “Ietsje te streng voor mij”, vertelt Vittorio. Als jongeman hield hij meer van feesten en raakte dan ook mede door de toenmalige looncrisis in Duitsland zijn baan kwijt. Bij toeval kwam hij een dorpsgenoot uit Sardinië tegen die een slaapplaats zocht. “Ik zei, je mag wel bij mij in de kamer slapen in een van de zes stapelbedden”, aldus Vittorio. De dorpsgenoot vertrok naar Nederland en Vittorio ging mee. Daar heeft hij eerst bij de TU gewerkt en vervolgens 26 jaar in de Rotterdamse haven. Tijdens de gesprekken wordt mij al snel duidelijk dat het met de arbeidsethos wel goed zit. Sinds de komst naar Nederland hebben zij werkelijk geen dag zonder werk gezeten. Narciso heeft een drietal banen in Nederland gehad en heeft daar geen enkele keer voor hoeven te solliciteren. Nee, hij werd voor de baan gevraagd! Narciso heeft zijn werkzame leven afgesloten als hoofd beveiliging bij Gist Brocades.

Salvatore had zelfs naast zijn baan bij de Kabelfabriek nog gedurende drie jaar een tweede baantje! In dienst van Shell voorzag hij alle in die tijd

opgestarte zelf tankstations in heel Nederland van o.a. handdoek apparaten en vlaggenmasten. “Een superbaan, ik heb heel veel van Nederland kunnen zien”.

Als de mannen elkaar niet tegen kwamen in de fabriek troffen zij elkaar wel op de volkstuin. Ook dat is een bijzonder verhaal.
In Den Hoorn beschikte glastuinbouwer Piet van der Helm begin jaren tachtig over een groot stuk grond wat hij in kavels verdeelde en verhuurde voor fl. 400,- per jaar aan voornamelijk Italianen. Wel zo’n 30 Italianen hadden daar een stuk grond, 2 Spanjaarden en nog een paar anderen. Na de strenge regels op het werk vonden zij hier de ultieme vrijheid. Er waren geen volkstuincomplexregels of iets dergelijks. Alles mocht. Piet kwam alleen af en toe onder het voorwendsel van het uitlaten van de hond een borreltje halen, uiteraard moest dit geheim gehouden worden voor de vrouw des huizes. De strengere vrouw zagen ze alleen één keer per jaar als het geld werd opgehaald.

Natuurlijk werd er allerlei groenten en fruit verbouwd op de percelen grond maar vooral ook werd er gefeest. “Een van de tuinders was slager van beroep geweest. Hij ging dan langs de boerenerven om te vragen of hij geen biggetje of lammetje kon krijgen voor zijn kinderen om te spelen”, vertelt Narciso lachend. “Dat lukte bijna altijd en het beestje draaide dan al snel aan het spit om opgegeten te worden”. “We hadden een grote put gegraven waar het bier altijd wel koud stond”, aldus Salvatore en volgens Narciso werden er speciale slakkenhuizen gebouwd om de huisjesslakken te verzamelen en lekker op te peuzelen. Ze hebben allemaal wel hele goede herinneringen aan die gouden tijd in Den Hoorn.
Helaas moest het complex worden gesloten; de gemeente Den Hoorn had een nieuw bestemmingsplan gemaakt. De club viel een beetje uit elkaar en via verschillende wegen zijn ze terecht komen op hun huidige tuinen waar ze ook weer met plezier tuinieren.
Natuurlijk stelde ik de vraag “Waar kan ik jullie tuin aan herkennen? Wat is er anders dan een “Nederlandse” tuin?

Het meest herkenbare op de tuin van Narciso is de vlag van Sardinië. Tot voor kort was zijn tuin ook herkenbaar aan de vele verschillende groenten die hij verbouwde zoals immense artisjokken, Borlotti bonen, venkel, courgettes, aubergines, paprika’s, zoete aardappelen en last but not least de Sardijnse tomaten. Vanwege zijn gezondheid stapt Narciso nu over op een bloementuin en zijn fruitbomen. In de kas heeft hij een perzik staan en vorig jaar heeft bij nog een kaki geplant. “Citroenen lukt helaas niet, ook niet in de kas. Maar dan moeten we gewoon minimaal jaarlijks naar Sardinië om de citroenen daar te plukken uit de bomen op het familie erf”. Ja die noodzaak zie ik ook wel. Narciso maakt namelijk verrukkelijke Limoncello en gelukkig krijg ik na ons gesprek een klein flesje mee.

De tuin van Salvatore is met name herkenbaar als de zucchini groeien. Tot wel 1,5 meter lange courgettes die de appelbomen als ondersteuning gebruiken. Op Vittorio’s tuin staan 2 grote vijgenbomen. In Italië geeft een vijgenboom 2 keer per jaar vruchten.

In Nederland is dit 1 x per jaar. De tweede oogst in het jaar is minder en/of wordt niet rijp. Vittorio vind je elke dag op de tuin. Hij steekt lekker zijn kacheltje aan, kookt een maaltje voor zichzelf, leest wat of puzzelt wat en gaat een paar uurtjes later weer naar huis. “Hij bekijkt ook regelmatig de binnenkant van zijn ogen hoor”, knipoogt Salvatore. Bij zonnige dagen in deze nog wat koude periode kun je zowel Salvatore als Vittorio lekker op een stoeltje in de kas vinden.

Het waren een paar gezellige uurtjes in de horecagelegenheid en bij Narciso thuis. Ik heb genoten van de leuke verhalen. In een volgende editie van de Levenslustigheden komt er nog een gesprek van Corrie, de secretaris van de Delftse Hout, met Salvatore over de belevenissen van het groepje Italianen wat na Den Hoorn in de Delftse Hout is neergestreken. Ik verheug mij nu al!

Steffie en Sylvia

Overlijden Maarten te Meij

Geheel onverwacht is Maarten te Meij na een kort ziekbed overleden. Maarten heeft helaas maar enkele jaren kunnen genieten van zijn tuin. Maarten was enorm actief op Biesland en ook voor zijn medetuinders. Veel tuinders zullen ook de persoonlijke betrokkenheid en behulpzaamheid van Maarten hebben gewaardeerd:
hij stond vaak klaar om te helpen met van alles en nog wat. Zelfs voor sjouwen draaide hij zijn hand niet om met zijn niet meer zo heel sterke lijf. Sociaal als hij was leende hij gereedschap en de aanhanger belangeloos uit. Ook verwees hij een tuinder die op zoek was naar iets naar een tuinder die het beschikbaar had.
Zo functioneerde Maarten voor veel tuinders als een bemiddelaar van spullen en diensten. Als bestuur en als tuinders zullen we Maarten missen. We wensen zijn familie en Mo veel sterkte om zijn overlijden te verwerken.

Het kan weer dit jaar…

Als je nu naar buiten kijkt dan word je weer zo blij, de zonnestralen die over de moestuin vallen. De tuin komt echt tot leven. Er staan steeds meer plantjes in en de vaste planten laten zich ook weer zien. Na de wintermaanden gaan we er weer helemaal voor. Dus organiseren we ook weer leuke activiteiten op de zaterdagen 2 april en 4 juni van 16 tot 18 uur en op vrijdag 2 september van 6 tot 18 uur.
Op 2 april organiseren we een borreltje met zelfgemaakte meegebrachte hapjes. We zijn benieuwd wat jij voor lekkers meeneemt. Op 4 juni is er een plantenruilbeurs met een borreltje. Voor wie gaat zaaien, zaai iets meer voor je mede-tuinders en maak elkaar straks blij met een plantje.

De nieuwe voorzitter stelt zich voor …

Wat fijn dat jullie mij in de algemene leden vergadering van 26 februari jl hebben gekozen tot voorzitter van Tuincomplex Biesland. Graag stel ik mij aan een ieder voor. Mijn naam is Martien Bouman. Samen met mijn vrouw Janet hebben wij tuin 39. Al een jaar of 10 stonden we op de wachtlijst en dat is vanaf mei 2020 beloond met een fijne tuin. We hebben bewust gekozen voor Biesland omdat het lekker dichtbij ons huis in de binnenstad is. De eerste maanden op de tuin moesten we flink aan de bak. Er lagen nog reststukken van de afgebroken kas en het huisje moest worden afgebroken en afgevoerd. De tuin had ook veel achterstallig onderhoud. Werk aan de winkel dus. We dachten in 2020 ook al een nieuwe huisje te kunnen plaatsten, maar de levering werd maar steeds uitgesteld met als gevolg dat we naar een andere leverancier zijn overgestapt. Sinds het voorjaar van 2021 staat het huisje er nu naar onze volle tevredenheid.

Ik ben in 1961 geboren en getogen in Veen. Een dorp in het protestante deel van Noord-Brabant. Thuis hadden wij een grote moestuin waar ik vanaf mijn 11e jaar al actief in was. Na de middelbare school heb ik in Amsterdam aan de VU rechten gestudeerd. Vanaf mijn 15e wist ik al dat ik advocaat wilde worden. Na mijn afstuderen heb ik door het hele land gesolliciteerd om advocaat te worden en ben ik Delft terecht gekomen. Vervolgens ben ik in 1993 mijn eigen kantoor begonnen en werk nu nog steeds als zelfstandig advocaat. Voornamelijk ben ik actief op het gebied van arbeidsrecht en strafrecht. De laatste jaren ook als bewindvoerder en curator.

Wat bestuurlijke ervaring betreft, was ik in mijn studententijd actief in het bestuur van de mentoren die eerste jaar studenten begeleiden. Ik ben voorzitter geweest van volleybalclub AV'40 die na een fusie op ging in volleybalclub Delta en ben daar 5 jaar voorzitter geweest. Toen onze kinderen naar de basisschool gingen werd ik al snel lid van de Ouderraad en vervolgens werd ik voor een paar jaar voorzitter van de Ouderraad en lid van de Medezeggenschapsraad.
Nu ben ik dan voorzitter van Biesland. Janet en ik werden al snel na onze entree op de tuin gevraagd voor een functie maar we wilden ons eerst op de tuin richten. De vraag kwam al snel weer voorbij. Aangezien wij allebei vinden dat je als lid van een vereniging je je steentje moet bijdragen, hebben we ja gezegd. Ik verheug mij erop om met elkaar, dus met alle tuinders, zaken op ons complex te regelen. Biesland zijn wij met z'n allen en het bestuur is er om te faciliteren en te stimuleren. Na een lange periode met RIVM maatregelen is het tijd om de gezelligheid en de saamhorigheid weer te bevorderen en met elkaar goed voor ons complex te zorgen, zodat we nog lang van deze prachtige plek kunnen genieten.

De kaplaarzen van .....

Dit keer bracht ik een bezoek aan onze oud-voorzitter Harm Windmeijer in zijn tuin op complex Delftse Hout. Hoe vergaat het Harm nu? Ik vroeg het hem in zijn sfeervolle tuinhuisje. “Het gaat goed, maar wat gaat de tijd snel. Alweer 3 jaar voorzitter af”, zegt Harm. “Ik heb het met heel veel plezier gedaan. Het is fijn om betrokken te zijn bij een vereniging. Dat heb ik eigenlijk altijd gedaan. Ook bij mijn kinderen hun sportvereniging. Niet dat ik solliciteer naar een functie hoor. Ik ben ooit in 2009 begonnen als hoofd taxaties/bouwzaken en daarna werd ik in 2015 voorzitter. Nu stort ik mij op mijn andere hobby; dingen maken. Ik vind het heerlijk om te knutselen “.

Voor ik het met Harm over zijn creativiteit ga hebben, wil ik nog weten wat Harm het leukst, spannend en bijzonder vond tijdens zijn voorzitterschap. “Een tuinvereniging is een gemeenschap. Je hebt overlast van elkaar door bijvoorbeeld bomen die zon weghalen maar een gemeenschap brengt ook leuke dingen. Er zijn hier tuinders die zo blij zijn als een kind met hun tuintje en elkaar helpen bij het tuinieren. Dat vond ik bijzonder om te ontdekken en te ervaren. Spannend vond ik de gesprekken met de gemeente om het contract weer voor vijf jaar te verlengen. AVVN heeft ons daarbij goed geholpen. Leuk en leerzaam was het opleveren van het onderhoudsplan en natuurlijk ons 100-jarig jubileum. Dat was een hele mooie afronding van mijn voorzitterschap. Wat heeft iedereen toen genoten van het feest”.

Genoeg over het voorzitterschap en besturen. We lopen door de tuin en zien dat de cyclaampjes in bloei staan op deze mooie februari-dag. Harm wijst zijn lievelingsboom de Catalpa aan. Maar ook de Magnolia en de Wisteria (Blauweregen) zijn favoriet bij hem. Als we langs de kas lopen valt mijn oog op de werkbank met daarop allerlei gereedschap. “Dat is mijn andere hobby”, zegt Harm enthousiast. “Ik hou zo van knutselen. Bijna alles wat je in het tuinhuisje ziet heb ik zelf gemaakt, van de lamp tot het keukentje, van de vakkenkast

tot de tafel. Het meest trots ben ik dan ook op de inrichting van het tuinhuisje en het evenwicht in de tuin tussen fruit en sierplanten. Elma, mijn vrouw zorgt onder andere voor de vier grote vakken waar we groenten telen. Ieder seizoen wisselen van groenten. De hele zomer eten van dit stukje tuin. We zijn hier ooit gekomen door Helena (tuinder op Biesland). Zij was zo enthousiast over Levenslust dat we zijn gaan kijken. En nu willen we hier nooit meer weg. Het is een ideale tuin op een ideale plek. Waar ik ook kijk zie ik bomen. Het voelt parkachtig aan en natuurlijk geweldig dat je Delftse Hout om je heen hebt".

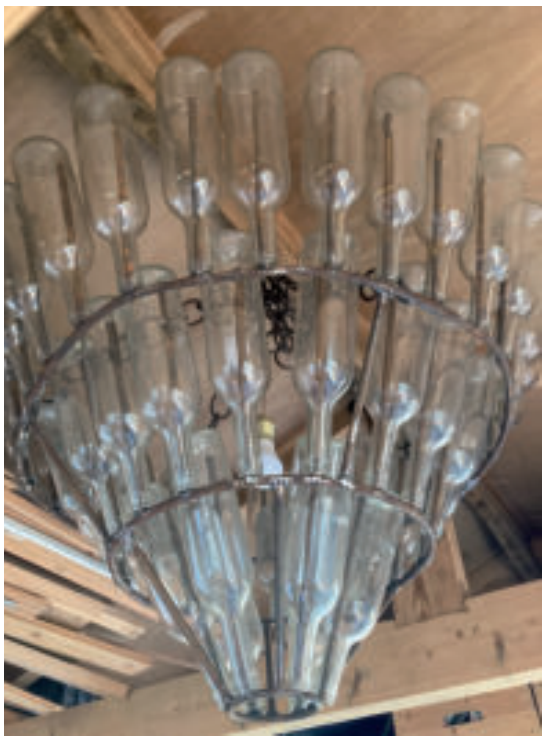

"Tuurlijk hebben we toen we hier kwamen flink moeten werken, want de tuin was behoorlijk verwaarloosd. Maar het voordeel is, dat je het naar eigen hand kan zetten en dan komt mijn hobby knutselen weer goed van pas. Als ik nu 's morgens in het tuinhuisje ben en het licht valt op het hout van de dingen die ik zelf heb gemaakt dan kan ik daar zo van genieten. Haha hoe gaat dat spreekwoord ook al weer? Morgenstond goud in de mond".

Na twee uur kletsen werd het toch wel tijd om foto's te maken. "Deze rubriek heet 'De kaplaarzen van ..' maar Harm, waar zijn je kaplaarzen?", vroeg ik hem. Uit een hok kwamen een paar beschimmelde exemplaren. "Tja ik tuinier op mijn oude schoenen, maar voor deze gelegenheid doe ik ze graag aan".
Op mijn vraag of Harm nog iets mee wil geven aan de tuinders antwoordde hij "Soms moet je als bestuur iets initiëren wat geld kost. Op complex Delftse Hout hebben we destijds een tuin gesaneerd om daar de Coöp te realiseren. Dat kost geld maar je ziet dat je hierdoor ontwikkeling stimuleert en saamhorigheid opwekt met uiteindelijk een prachtig resultaat. En ik hoop dat we met elkaar weer leven in de brouwerij kunnen brengen nu de kantine weer open kan en er activiteiten georganiseerd kunnen worden. Laat de gemeenschap maar bloeien", zegt Harm enthousiast.

Steffie en Sylvia

Recepten van Marjon

Dit keer Italiaanse recepten in het beetje Italiaanse getinte nummer.
Het Italiaans menu is anders dan we in Nederland gewend zijn, het bestaat uit de volgende gangen:

het voorgerecht, vaak wat vleeswaren, olijven, bruschetta (geroosterde ciabatta met bv een mengsel van knoflook, tomaten, basilicum en olijfolie), Italiaanse kaasjes, gegrilde groenten.

Het eerste gerecht bestaat uit een pastagerecht, zoals spaghetti, tagliatelle, penne, enz. met een saus of “in brodo” (in bouillon), of uit een rijstgerecht (zoals risotto).

Het tweede of hoofdgerecht van vlees (rund, varken, schaap) of vis (vis, schelp- en weekdieren), wild of gevogelte, eieren, groenten of kaas. Met een bijgerecht, een contorno, dat bestaat uit een aardappel- of groentegerecht of salade. De contorno wordt doorgaans na of naast het hoofdgerecht gegeten, niet erbij op hetzelfde bord.

Dessert en gebak, fruit.

In het dagelijkse leven staan alleen bij speciale gelegenheden en feestdagen alle 4 de gangen op het menu. Meestal wordt een Primo en/of pasta bij de lunch gegeten en de Secondo met een contorno bij het avondeten.

Dit delicate en heel eenvoudige gerecht is er één van die voorbeelden van de Italiaanse keuken waarbij met een minimum aan ingrediënten een resultaat voor fijnproevers verkregen wordt.

Ingrediënten (voor 4 personen)
100 gr boter
6-8 blaadjes verse salie
100 gr geraspte Parmezaanse kaas
300-400 gr pasta (fettuccine of spaghetti)

Bereiden
Kook de pasta beetgaar. Smelt, een paar minuten voordat de pasta gaar is, de boter in een pannetje, voeg de salieblaadjes, eventueel versnipperd, toe en fruit ze zachtjes in de boter. De boter mag niet bruin worden. Giet de pasta af, doe hem in een voorverwarmde schaal en giet er de hete salieboter overheen. Strooi de helft van de Parmezaanse kaas eroverheen en roer goed. Dien de pasta meteen op en serveer de overgebleven Parmezaanse kaas er apart bij.

Ingrediënten (voor 4 personen)
700 gr courgettes
200 gr aardappelen
1 ui
1 kleine prei
30 gr boter
een klein bosje basilicum, gesneden
zout en peper naar smaak
olijfolie
geraspte Parmezaanse kaas
eventueel wat (geroosterd) brood

Bereiden
Snij de ui fijn en de prei in ringetjes en fruit ze in de boter glazig (niet bruin laten worden).
Schil ondertussen de aardappelen en snij ze, net als de courgettes, in blokjes. Doe de aardappels, courgette en basilicum bij de ui en prei, voeg enkele kopjes water toe en wat zout, doe de deksel op de pan en breng aan de kook. Laat de groenten 10-15 minuten zachtjes koken (5 minuten in een snelkookpan). Maak op smaak met wat zout (of groentebouillonblokje) en eventueel peper, en maal alles heel fijn met een staafmixer zodat een dikke soep ontstaat. Serveer de soep met wat olijfolie en geraspte Parmezaanse kaas naar smaak, en het (geroosterde) brood.

Ingrediënten (voor 4 personen)
1 aubergine
1 grote of 2 middelgrote courgettes
2 paprika's
4 tomaten
50 g paneermeel
1 klein bosje platte peterselie
1 teen knoflook
olijfolie
zout naar smaak

Bereiden
Doe het paneermeel, de peterselie en de knoflook in een minipimer (zo'n bekertje met een sneldraaiend mes dat vaak bij een staafmixer hoort) en mix tot de peterselie fijn is gehakt en alle ingrediënten goed zijn vermengd. Snij de aubergine in plakjes van ¾ tot 1 cm. Snij de courgette in 3 stukken (kleinere courgettes door de helft) en vervolgens ieder stuk weer in de lengte in 3 of 2 dikke plakken. Snij de paprika's doormidden, verwijder de zaadlijsten en verdeel iedere helft in 3 stukken. Halveer 2 tomaten. Snij de overgebleven 2 tomaten in kleine stukjes. Rangschik alle stukken op een met bakpapier bedekt bakblik. Verdeel de stukjes tomaat over de plakjes aubergine en courgette. Strooi wat zout naar smaak over de groenten. Verdeel over ieder stuk groente een theelepeltje mix van paneermeel. Besprenkel alles met olijfolie. Bak de groenten ca. 20 minuten in de oven op 190°C.

Ingrediënten
Voor kleine taartjes kleine vormpjes (bv bakvormpjes voor appelbollen of cupcake-plaat), voor een grote een gewone springvorm of een pizzavorm.
Bladerdeeg (voor kleine vormpjes 1 plakje per vormpje, voor grote voldoende om de bakvorm te bekleden).
500 gr tomaten in plakken of snoeptomaatjes in de lengte gehalveerd
2 eetlepels balsamico
50 ml olijfolie
10 takjes tijm, gerist
1 eetlepel suiker
1 eetlepel grof zeezout
peper
250 gr ricotta
3 eieren
scheutje maggi
1 eetlepel Aromat
flinke schep zongedroogde tomaten tapenade (bij voorkeur) of tomatenpuree

Bereiden
Verwarm de oven voor op 150 graden. Bestrooi de tomaten met balsamico, olie, tijm, suiker, peper en zout en rooster alles 15 minuten. Bekleed ondertussen de bakvorm met het bladerdeeg. Meng de ricotta met de eieren en de smaakmakers en vul met dit mengsel de met bladerdeeg beklede bakvorm(pjes). Leg daarop de geroosterde tomaten en bak 30 minuten op 180 graden C.

Ingrediënten (voor 8 personen)
400 gr aardbeien
300 gr meringues/schuimpjes
2,5 dl slagroom
lichte aardbeienlikeur naar keuze (optioneel)

Bereiden
Was de aardbeien voorzichtig en verwijder de kroontjes. Houd er enkele apart en pureer de rest. Verkruimel de meringues in grove stukjes, maar houd er enkele apart. Klop de slagroom stijf. Meng de room voorzichtig met de aardbeienpuree en spatel er dan de meringue kruimels onder. Bekleed een cakevorm met plasticfolie en besprenkel met enkele druppels likeur. Doe het semifreddo-mengsel in de vorm. Plaats de vorm minstens 4 uur in de vriezer, tot zelfs de volgende dag. Neem de semifreddo uit de vriezer en dien koud op. Versier met enkele stukjes aardbei en meringue.

Buon appetito.

Marjon

Een fijn nieuw tuinjaar

Colofon

Levenslustigheden is het verenigingsmagazine van ATV Levenslust Delft en verschijnt 4 x per jaar in maart, juni, september en december op papier en op www.atv-levenslust.nl
ATV Levenslust is opgericht 13 juli 1919 en aangesloten bij het Algemeen Verbond van Volkstuinverenigingen (AVVN).

Redactie
Steffie Chaudron redactie@atv-levenslust.nl
Sylvia Coenen redactie@atv-levenslust.nl

Webmaster
Chris Tanahatoe webmaster@atv-levenslust.nl

Drukker en vormgever Kopie Plus Pijnacker

Hoofdbestuur
Voorzitter: Toos Thoolen
telefoon 06-24 22 18 74
voorzitter@atv-levenslust.nl

Secretariaat: Marry Slee
Tormentil 24, 2631 DD Nootdorp
secretaris@atv-levenslust.nl

Penningmeester: Roel van den Bruele
penningmeester@atv-levenslust.nl

Algemene zaken: Roel van den Bruele
algemenezaken@atv-levenslust.nl

Ledenadministratie
ledenadministratie@atv-levenslust.nl

Taxaties en tuinoverdrachten: Elvin Kirhan
taxaties@atv-levenslust.nl
tuinoverdrachten@atv-levenslust.nl

Verzekeringen: mevrouw Alblas
volkstuinen@zichtadviseurs.nl
Bij schade, het schadeformulier mailen naar:
algemenezaken@atv-levenslust.nl

Geschillencommissie
Paul Schrier
Chris Wessels
Gert-Willem van Mourik
geschillencommissie@atv-levenslust.nl

Tuincomplexen

Delftse Hout
Laantje van Levenslust 4, 2616 AB Delft
secretariaat: Corrie Kaptein-Meyer
ckapteinmeyer@gmail.com

Kooltuinmolensloot
Hoflaan 12, 2616 AA Delft
secretariaat: ktmsloot@hotmail.com

Biesland
Bieslandsepad 8, 2616 LL Delft
Secretariaat: Margo van Voskuilen
secretaris.biesland@gmail.com

Vijvertuinen
Kerkpolderweg 3, 2625 EB Delft
secretariaat: Sietske Sibie
bestuurvijvertuinen@gmail.com

De tuinen kijkdag is op zaterdag 16 april. Tuinleden die hun tuin hebben opgezegd zijn aanwezig zodat je een kijkje kan nemen op de beschikbare tuinen en in de tuinhuisjes.

De ontvangst van de kijkdag is in het vereningsgebouw. Bestuursleden van het complex zijn aanwezig voor vragen over het reilen en zeilen op het complex en wijzen de beschikbare tuinen aan.

Tuinuitgifte is op donderdagavond 28 april 2022 om 20.00 uur.

Meer informatie:
Voor foto's, voorlopige taxaties, overnamebedragen en overige kosten, zie vanaf 3 april de website www.atv-levenslust.nl

Vijvertuinen:

VT 002	305m2
VT 015	220m2

Biesland:

BL 027	225m2
BL 060	210m2

Delftse Hout:

DH 036	250m2
DH 079	270m2
DH 093	300m2
DH 119	250m2
DH 165	250m2
DH 167	250m2

Kooltuinmolensloot:

KM 068	265m2
KM 097	330m2
KM 098	370m2